

וַתְּרוּיֵהוּ חֶדֶר, מִמְחָכָא דִינָא וִמְחָכָא רְחָמִי.

מַעֲילָא לְעִילָא נְפָקָא קֹול דְאַשְׁתְּמַע, לְבַתֵּר
דְהַהוּא קֹול נְפָקָא וְאַשְׁתְּמַע, בְּדַיִן נְפָקִי
דִינָין וְאַרְחֵי דִינָא, וְרְחָמִי נְפָקִין וְמִתְפְּרַשְׁׂן מַתְמָן.
וַיְרַעַם בְּשָׁמִים יְיָ, דָא בַי דִינָא בְּרְחָמִי. וְעַלְיוֹן, אֲפָ
עַל גַב דָלָא אַשְׁתְּבָח וְלֹא אַתִּידָע, בֵינוֹן דְהַהוּא קֹול
נְפָקִין בְּדַיִן אַשְׁתְּבָח כָלָא, דִינָא וְרְחָמִי. הָדָא הוּא
רְבָתִיב וְעַלְיוֹן יְתַנוּ קֹולו, בֵינוֹן דִינָנוּ קֹולו, בְּדַיִן בְּרַד
וְגַחְלֵי אַש, מִיא וְאַשָּׁא.

תָא חָווִי, בְשֻׁעַתָא דְאַתִּילִיד יְהוּדָה מַה בְתִיב,
(בראשית כט) וַתַּעֲמֹד מַלְךָתָה, בְגַ�ן הָדָא הוּא יְסֹודָא
רְבִיעָה מַאֲינָנוּ אַרְבָּע דָאינוּ רְתִיכָא עַלְאהָ,
סְמָכָא חֶדֶר מַאֲינָנוּ אַרְבָּע סְמָכָין. מַה בְתִיב בֵיהַ,
וַיְהִי בָעֵת הָהִיא וַיַּרְדֵ יְהוּדָה מֵאָת אָחִיו, דְהַזָּהָה

לְשׁוֹן הַקוֹדֶש

וְהַדִּין וְהַרְחָמִים, וְשְׁנִיהם אַחֲרֵי, מִבְּאָן
דִינָן וּמִבְּאָן רְחָמִים.
מְפַעַלָה לְמַעַלָה יוֹצֵא קֹיל שְׁגַשְׁמָע.

לְאַחֲרֵי שָׁאוֹתוֹ הַקֹּול יוֹצֵא בְגַשְׁמָע, אוֹ
יוֹצְאִים הַדִּינִים וְדָרְכֵי הַדִּין, וְרְחָמִים
יוֹצְאִים וּנְפִרְדִּים מִשְׁם. וַיְרַעַם בְּשָׁמִים
הָאַרְבָּעָה שְׁהָם הַפְּרַבְבָּה הָעַלְיוֹנָה, עַמוֹד
אֶחָד מִאוֹתָם אַרְבָּעָה הָעִמּוֹדִים, מַה
בְתִובָבָו? וַיְהִי בָעֵת הָהִיא וַיַּרְדֵ יְהוּדָה
שְׁהַקּוֹל הַהְוָא יוֹצֵא, אוֹ נִמְצָא הַפְלָל, דִינָן

מלֶכָא עַלְיוֹהוּ. מֵאַי טָעַמָא, בְגִינַן דִיוֹסָף נִחְתָּו לֵיה
לִמְצָרִים בְּדִקְאָמָרוֹ:

וַיַּרְא שֵם יְהוּדָה בֶת אִישׁ בְּנָעַנִי. וְכֵי בְּנָעַנִי הוּה,
אֲלֹא הָא אָזְקָמוּה חֶבְרִיא. וַתַּהַר וַתַּלְדֵבּן
וַיַּקְרָא אֶת שְׁמוֹ עַר, תַּלְתֵבּ בְגִינַן הָוּ לֵיה לְיְהוּדָה, וְלֹא
אֲשֶׁתְּאָרוּ מִנְיָהוּ בֶר חָד, וְדֹא הָזָא שָׁלָה.

רַבִי אֲלֹעֲזָר וְרַבִי יוֹסֵי וְרַבִי חִיאָה הָוּ אֲזָלִי בְּאֶרְחָה.
אָמַר רַבִי יוֹסֵי לְרַבִי אֲלֹעֲזָר, אֲמָאי בְּתִיב בְּבָנָיו
דְּיְהוּדָה, בְּקָדְמָאָה וַיַּקְרָא אֶת שְׁמוֹ עַר, וַבְּתָרִין
אֲחֶרְנִין בְּתִיב וַתַּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אָזָן, וַתַּקְרָא אֶת
שְׁמוֹ שָׁלָה.

אָמַר לֵיה תָא חִיזִי, הָאֵי פְּרַשְׁתָא רַזָא עַלְאה אִיהוּ,
וְכֹלָא אִיהוּ בְּדִקָא חִיזִי. וַיַּרְדֵד יְהוּדָה מֵאַת
אִיהוּ, דָהָא אֲתַבְסִיא סִיחָרָא, וַנְגַתְתָה מַדְרָגָא דְתַקְנָא

לשון הקודש

מֵאַת אִחִיוּ, שְׁהִי מַלְך עַלְיָהֶם. מַה
הַטּוּם? מְשׁוּם שְׁחוּרִידָו אֲתִי יוֹסֵפ
הַוְלְבִים בְּדִרְהָה. אָמַר רַבִי יוֹסֵי לְרַבִי
אֲלֹעֲזָר, לְפָה בְּתוּב בְּבָנָי יְהוּדָה,
בְּרָאשׁוֹן – וַיַּקְרָא אֶת שְׁמוֹ עַר, וּבְשָׁנִי
הַאֲחֶרְנִים בְּתוּב, וַתַּקְרָא אֶת שְׁמוֹ אָזָן,
וַתַּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שָׁלָה?
אָמַר לוֹ, בָא רָאָה, הַפְּרָשָׁה הָוּ הִיא
סּוֹד עַלְיוֹן, וְהַבָּל הָוּ בְּרָאוֹי. וַיַּרְדֵ
מֵהֶם רָק אַחֲרָה, וְזֹה הָוּ שָׁלָה.

לְגֹן דָּרֶגֶא אַזְחָרָא, דָּאֲתָחָבֶר בֵּיהַ חִזְיאָא, בְּמֵה דָּאָתָּא
אָמֵר וַיְיַצֵּר עַד אִישׁ עֲדָלָמִי וְשָׁמוֹ חִירָה.

וַתַּהַר וַתְּלַד בֵּן וַיְקָרָא אֶת שְׁמוֹ עַר, וְאֵיתָו רֵעַ,
וְכֹלֶא חֶד, דָּאֲתִיא מִסְטָרָא דִּיצְרָה הָרָע. וּבְגַיִן
כֵּה בְּתִיב וַיְקָרָא אֶת שְׁמוֹ, וְלֹא בְּתִיב וַיְקָרָא שְׁמוֹ.
(דף קפו נ"ב) בִּיעַקְבָּר בְּתִיב וַיְקָרָא שְׁמוֹ, דָּקְדָּשָׁא בְּרִיךְ
הַזָּא קָרָא לֵיהַ יַעֲקָב. וְהַכָּא אֶת לְאָסְגָּאָה דָּרֶגֶא
אַחֲרָא דָזְוַהְמָא דְמִסְאָבָא אַתְּיַלִיד, וְזֹא הַזָּא עַר רֵעַ,
וְכֹלֶא חֶד.

לְבַתֵּר לֹא אַתְּבָסֵם אַתְּרָא, עַד דָּאֲתָא שָׁלָה דְּהַנְּהָה
עַקְרָא דְּכָלָהוּ. מָה בְּתִיב וַיְהִי עַר בְּכָור
יְהוָה רֵעַ בְּעִינֵי יְהִי, בְּתִיב הַכָּא רֵעַ, וּבְתִיב הַתָּם (בראשית ח)
כִּי יִצְרָא לֵב הָאָדָם רֵעַ מִגְּעָרִיו, רֵעַ דָּאוֹשִׁיד דְּמִין,
אוֹשִׁיד וְרֵעָא עַל אָרְעָא. וּבְגַיִן כֵּה וַיְמִיתָהוּ יְהִי. מָה

לשון הקודש

יְהוָה מֵאת אַחִיו, שְׁהַנְּהָה נְבָסְתָה
הַלְּבָנָה וַיַּרְדֵּה מִהַּדְרָנָה שֶׁל תָּקוֹן לְתוֹךְ
הַרְגָּה אַתְּרָת, שְׁהַתְּחַבֵּר בְּהַגְּחָשׁ,
כְּמוֹ שָׁגָגָאָמֵר וַיְיַצֵּר עַד אִישׁ עֲדָלָמִי וְשָׁמוֹ
חִירָה.

אַחֲרָכֵה לֹא הַתְּבָסֵם הַמְּקוֹם עַד שְׁבָא
שָׁלָה שְׁהִיה הַעֲקָר שֶׁל בָּלָם. מָה בְּתֻובָה?
וְהַזָּא רֵעַ, וְהַכָּל אַחֲרָה, שָׁבָא מִצְדָּחָר
הָרָע, וּמִשּׁוּם כֵּה בְּתֻובָה וַיְקָרָא אֶת שְׁמוֹ
וְלֹא בְּתֻובָה וַיְקָרָא שְׁמוֹ. בִּיעַקְבָּר בְּתֻובָה

כְּתִיב בָּתְرִיה, וַיֹּאמֶר יְהוָה לֵאמֹן בָּא אֶל אֲשֶׁת
אֲחִיך וְגוֹ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה לֵאמֹן בָּא אֶל אֲשֶׁת אֲחִיך וְגוֹ. רַבִּי
שְׁמֻעוֹן פָּתָח וַיֹּאמֶר, (ישעה מא) הַעֲירֹותִי מִצְפָּן
וַיֹּאת מִפְּרוֹח שְׁמֶשׁ יִקְרָא בְּשָׁמֵי וַיָּבֹא סְגָנִים כְּמוֹ
הַמֶּר וּבָמוֹ יוֹצֵר יְרָמֵם טִיט. תֵּא חֹוי, בִּמְה אִינּוֹן בְּנֵי
נְשָׂא טְפֵשִׁין דְּלֹא יִדְעֵין וְלֹא מִסְתְּכֵלֵין לְמִנְדָּע אֲרָחוֹי
דָּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא. דְּהָא בְּלָהּוּ נִימֵין, דְּלֹא מִתְעָרֵי
שִׁינְתָּא בְּחֹרִיהָן.

תֵּא חֹוי, קָדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא עָבֵד לֵיהּ לְבָר נְשָׁה,
כְּגַ�וְנוֹן אַדְלָעִילָא. כְּלֹא אִיהוּ בְּחַכְמָתָא. דְּלִית
לְךָ שִׁיבָּא וְשִׁיבָּא בְּבָר נְשָׁה דְּלֹא קִיְמָא בְּחַכְמָתָא
עַלְאָה. דְּהָא בֵּין דְּאַתְּתָּקָנוּ כָּל גּוֹפָא בְּשִׁיבָּפּוּי בְּדָקָא
יָאֹת, קָדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא אֲשֶׁתְּתָּפָה (נ"א אַתְּתָּקָה) בְּחַדִּיהָ.

לְשׁוֹן הַקּוֹדֶש

יְדָעִים וְאֵין מִסְתְּבָלִים לְדָעַת הַבְּרִי
הַקְדוּשׁ בְּרוֹךְ הוּא, שְׁנָגָה בְּלָם יִשְׁנִים,
שְׁאֵין מִתְעוֹרְרִים, וְשָׁנָה בְּנִקְבֵּי עִינֵיכֶם.
בָּא רָאָה, הַקְדוּשׁ בְּרוֹךְ הוּא עָשָׂה אֶת
הַאֲדָם כְּמוֹ שְׁלֹמֹעֶלֶת, הַפְלָה הוּא
בְּחַכְמָה, וְאֵין לְךָ אַיְבָר וְאַיְבָר בְּאֲדָם
שְׁאֵינוֹ עוֹמֵד בְּחַכְמָה עַלְיוֹנָה. שְׁהָרִי
בֵּין שְׁנָתָקָנוּ כָּל הַגּוֹף בְּאַיְבָרִי בְּרָאָיו,
הַקְדוּשׁ בְּרוֹךְ הוּא הַשְּׁתָּתָף וְהַתְּחַזֵּק עַמּוֹ
(ישעה מא) הַעֲירֹותִי מִצְפָּן וַיֹּאת מִפְּרוֹח
שְׁמֶשׁ יִקְרָא בְּשָׁמֵי וַיָּבֹא סְגָנִים כְּמוֹ
הַמֶּר וּבָמוֹ יוֹצֵר יְרָמֵם טִיט. בָּא רָאָה
בִּמְה בְּנֵי אָדָם הַם טְפֵשִׁים שְׁאֵין

וְאַעֲלֵ בֵּיהַ נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא. בְּגַיְן לְאוֹלֶפֶא לֵיהַ לְבָרְנַשׁ לְמַהְךְ בְּאַרְחוֹי דְאָרוּבִיתָא וְלִמְיטָר פְּקִידָיוֹי, בְּגַיְן דִּינְתָּקָן בְּרַנְשׁ כְּדָקָא יָאֹת.

(ס"א ובגין דא בעוד) (ובגין ס"א ובعود) דאות ביה נישמתא קדישא מיבעי ליה לבר נש לאסגאה דייזקנא דמלבא עלאה בעלמא. ורזה דא, דהא הוה נחר דנגיד ונפיק לא פסקו מימי לעלמיין. ועל דא מיבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא עלםא (גליון נחר רמזו לקיימא קדישא רוחטים בברורה, דאייהו דונמא דנהווא נחר רוזא רציך דאתחבר באדריך בחרא לעילא, בגין בה בעי בר נש לתהא לאתחברא באתחיה בקדשה בגין דאתפרק ביה בהווא עלםא). וכל זמנה דבר נש לא יצלה בהאי עלםא (ס"א ועל דא מבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומוקורא דיליה בהאי עלםא, ואילו לא) קדשא בריך הוא עקר ליה וגטע ליה בבמה זמינו במלקדמין.

לשון הקודש

והבנים בו נישמה קדושה כדי ללמד את האדים ללבכת ברכבי התורה ולשמר מצוותיו, כדי שאדם יתתקן בראיו. ומושום זה (ובעוד) שיש בו נישמה קדושה, אדריך לאדם להגדיל את דמותו המלך העליוון בעולם. וסוד זה, שהרי אותו נהר ששופע ויוצא לא פוסקים מימי לעולמיים, ועל זה אדריך לאדם שלא יפסיק את הנהר והפקור שלו בעולם אותו גטע אוטו בבמה זמינו במלקדמין.

תא חוו, מה כתיב, העירותי מצפון וניאת. העירותי, דא אַתְּעָרוֹתָא דְּזֹוֹגָא דִּבֶּר נֵשׁ בְּהָאִי עַלְמָא, דְּאֵינוֹ אַתְּעָרוֹתָא מִסְטָרָא דְּצָפָן. וניאת, דא היא נְשָׂמְתָא קְדִישָׁא דְּאַתְּיָא מְלֻעִילָא, וְקְדִשָּׁא בְּרִיךְ הוּא מַשְׁדֵר לְהָא מְלֻעִילָא. אַתְּיָא בְּהָאִי עַלְמָא וְעַלְלָת בְּגַוְן בְּנֵי נֵשָׁא בְּדִקְאָמָרָן.

ممזרח שְׁמֶשׁ, דא אַתְּרָה דְּהָהּוּא גַּהֲרָה דְּגַגִּיד וְגַפִּיק דְּמַתְּפִין נְפִקְתָּה נְשָׂמְתָא וְאַתְּגַהְירָת. וַיְבָא סְגִינִים (במו חptr) אַלְיִין אַיְזָן חִילִין דְּעַלְמָא דְּאַתְּיִין בְּגַיְן (ס"א בָּנוּ) הָהּוּא אַתְּעָרוֹתָא דְּנְשָׂמְתָין. בָּמוֹ חֹמֶר, בְּגַוְונָא דְּאַתְּעָרָה בָּר נֵשׁ בְּגַוְפָא.

דְּהָא בְּגַיְן דָא, קְדִשָּׁא בְּרִיךְ הוּא עַבֵּיד וּוּזְגִינָן וְאַטְיִיל נְשָׂמְתָין בְּעַלְמָא, וְחַבְרוֹתָא אַשְׁתַּבָּח לְעַיְלָא וְתַתָּא וּמִקּוֹרָא דְכָלָא הוּא (ס"א יְהָא) בְּרוֹךְ. וּבְגַיְן קָדְ

לשון הקודש

בא ראה מה כתוב, העירותי מצפון מִמְּמֹרֶחֶת שְׁמֶשׁ – זה המקום של אותו ניאת. העירותי – זו ההתעוררות של הנוגן של הארץ בעולם הזה, שהוא הנשמה והמאירה. ויבא סְגִינִים ובמו חptr – אלו הם חילוֹת הָעוֹלָם שְׁבָאִים מִשּׁוּם הנשמה הקדושה שבאה מלמעלה, במו חמר – במו שְׁמַת עֹזֶר אָדָם בגוף. והקדוש ברוך הוא שולח אותה מלמעלה, באה לעולם הזה ונברכת לתוכה בני אדם, במו שְׁאָמְרָנוּ.

קדשא בריך הוא עבר ליה לבר נש בגין לאשתחדלא בארכוי, ולא יפסיק מקורייה ומבעא דיליה לעלמיין.

ובכל מאן דפסיק מקורייה, (מתהא ומיבש ליה בביבול באלו גרים ליה לאתפסקא לעילא, ברין (איוב יד) אונלו מים מנויים ונחר יחרב ויבש, הזайл ובר נש אהתקם לחתא כדינמא דעלילא, מאן דמקורייה ימש מלמעבד פירין, בנון דין דלא בעא למיטב איתתא, או נסיב לה דاشתדל ולא יכיל, אלו דתרין הפקין אינון דא מדא, (או ס"א ההוא) דימיש מלמעבד פירין, לית ליה תקנה לעולם).

מענות לא יוביל לתקון, (קהלת א) בגין דלא בעא למיסב איתתא ולאשתחדלא בפרקיה ורביה, וההוא דاشתREL ונסב איתתא ולא יכיל, דא מתקון בפרקיה דקריב ליה ההוא

אחו, וההוא רמיה בלא בגין) **בד נפיק מהאי עלאה ההוא בר נש לא עאל בפרקוגדא ולא נטיל חולק בההוא עלאה** (ונשפתיה לא אטפלית באטר רכל נשפתין אטפלילו, ואתגר דיוקניה מטהפין. הרא הו דכתיב, (ויקרא כב) ונברתה הנפש היהיא מלפני, הזайл ובדין הו, ברא ליה קדשא בריך הו פרייך (דף קפו ע"א) דיפרוצק ליה מידא דמחבלין, ודא אחו דקריב ליה שנא אמר (דברים כה) כי ישבו אחיהם ייחדיו וגנו. ובתיב בא אל אשת אחיו ייבם אותה וגנו. בגין דנשפתיה

לשון הקודש

מעשות פרות, אין לו תקנה לעולם. (קהלת א) מענות לא יוביל לתקון, טושים שלא רצה לשא אשה ולהשתדל בפרקיה ורביה. ואותו שהשתדל ונsha אשה ולא יכיל, זה מתקון בנואלו שקרוב לו, שהוא אחיו של אותו מת בלי בנים). בשיויצא מן העולים הגות, אותו האיש לא נבנש לפרקוגדא ולא נטיל חולק בעולם ההוא ונשפתו לא נבללה בפקום שביל הנשפות נבללו, ונגנורת דמותו משם, והוא שבותוב ונברתה הנפש היהיא מלפני. הזайл וכך הוא, בורא לו הקדוש ברוך הוא גוזל שניאלו מיד הנשחותים, וזה אחיו שקרוב אליו, שנא אמר ונמצאת חברות למעלה ולמטה, והפרקור של הכל הווא ס"א יהיה ברוך. ומשום בך הקדוש ברוך הוועשה את האדם, בריך להשתדל בךרכיו, ולא יפסיק את מקורו ומענו לעולמים. **ובכל מי שפטפסיק מקורו ומלהטה ומיבש אותו, בביבול גורם להפסק למעלה, או (איוב יד) אונלו מים מנויים ונחר יחרב ויבש. והזайл ימש חוקם למטה ברגמא שלמעלה - מי שמקורו ימש מעשות פרות, במו זה שלא רצה לשא אשה, או שנשא אותה ולהשתדל ולא יכיל, אלו שני הפקים הם זה מענה, (או אותו) שיטיש**